

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **WICHITA s. r. o.**, se sídlem Palackého 548, Jaroměř - Jakubské předměstí, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem, se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2009, č. j. AP924 - 4/59/9/2009 - SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2011, č. j. 29 Ca 201/2009 - 54,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně výše označeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2009, č. j. AP924 - 4/59/9/2009 - SŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2009, č. j. AZ634 - 5/142/6/2009 - SŘ, jímž byla žalobci uložena podle ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v platném znění, pokuta ve výši 500 000 Kč, neboť došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v ust. § 17 odst. 7 zákona č. 110/1997 Sb. Dále krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na snížení uložené pokuty.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 11. 7. 2011 kasační stížnost a současně podal téhož dne žádost, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti napadenému rozhodnutí krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2011, č. j. 29 Ca 201/2009 - 54, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že uložená pokuta ve výši 500 000 Kč je pro stěžovatele likvidační. Stěžovatel dále uvedl, že mu bylo vyhověno orgánem I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 9. 2009 o

umožnění splátkového kalendáře, zatím byla uhrazena částka 242 800 Kč. Dále stěžovatel uvedl, že hospodařil v roce 2009 se ztrátou - 218 tisíc Kč a v roce 2010 se ztrátou - 503 tisíc Kč. Placení i částek podle splátkového kalendáře má pro stěžovatele zásadní dopady v omezení jeho obchodní činnosti, snížení schopnosti dostát svým závazkům a rovněž citelný dopad do pracovně - právních vztahů s tím, že v roce 2010 byli propuštěni 3 zaměstnanci.

K výzvě Nejvyššího správního soudu, aby stěžovatel řádně doložil tvrzené skutečnosti k žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, pak stěžovatel uvedl, že podle splátkového kalendáře má nedoplatek 220 000 Kč a splatil 280 000 Kč z celkové částky uložené pokuty. V současné době byla doručena výpověď dalším dvěma zaměstnancům firmy, neboť snižování počtu zaměstnanců se ukázalo jako jediný možný nástroj k dosažení úspor, ale současně se tak stěžovatel připravil o možnost ucházet se o zakázky většího finančního objemu. Dále stěžovatel doložil výkaz nedoplatků za dlužné sociální pojištění ve výši 119 327 Kč - jedná se o částku sociálního pojištění z mezd zaměstnanců v období od 1. 3. 2011 do 31. 8. 2011, kterou stěžovatel neodvedl z důvodu ponechání rezervy finančních prostředků na svém účtu na doplatek sankce. Stěžovatel uzavřel, že od doručení rozsudku krajského soudu ke dni vyjádření ze dne 17. 10. 2011 bylo zapláceno žalované podle splátkového kalendáře 60 000 Kč a z nedoplatku na sociálním pojištění zůstalo 59 327 Kč.

Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a zároveň přiznání odkladného účinku se nesmí dotknout nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nesmí být v rozporu s veřejným zájmem.

Přiznání odkladného účinku je tedy vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: první z podmínek by byla splněna tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhá z nich by byla splněna tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob, a třetí podmínka je vázána na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se tedy především zabýval první ze shora uvedených podmínek, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy. Soud konstantně interpretuje nenahraditelnost újmy jako budoucí absolutní neobnovitelnost výchozího stavu a zároveň absolutní nemožnost opatření plně kompatibilního substitutu či alespoň odpovídající peněžité náhrady takového substitutu pro případ, že postup žalovaného by rozhodnutím ve věci samé byl shledán nezákonným, to vše s okamžitými kritickými negativními důsledky pro subjekt navrhuující přiznání odkladného účinku. Taková absolutní nenahraditelnost právě uvedené intenzity by přitom musela být již v této fázi projednávání věci před soudem zřetelná.

Pokud by soud rozhodoval o návrzích na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti paušálně tak, že by jej přiznával vždy, pokud by výsledky hospodaření toho, kdo žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku podává, byly negativní (záporné), pak by tím popřel smysl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku pouze z důvodů uváděných stěžovatelem by v nyní posuzované věci bylo právě

takovým paušálním rozhodnutím; přiznal-li by jej soud nyní, musel by jej přiznávat vždy, pokud by bylo argumentováno negativním hospodářským výsledkem, což základním smyslem tohoto institutu není; není jím obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu vůči těm, kdo z podnikání nedosahují účetního zisku, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla konkrétním, zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu.

Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud jeho přiznáním ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Na takové rozhodnutí je však třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno.

Pokud stěžovatel argumentuje v tom směru, že výsledky jeho hospodaření jsou v období let 2009 a 2010 záporné, pak zohlední-li soud ve vztahu k výši pokuty celkový negativní výsledek hospodaření žalobce za tato minulá účetní období, jak jím stěžovatel argumentuje, dospívá k závěru, že zaplacení pokuty tak dlouhodobě vykazovanou ztrátu, přes kterou stěžovatel na trhu vyvíjí svoji činnost, neprohloubí nikterak zásadním způsobem. Jestliže žalobce podniká za poslední období dvou let se ztrátou a pokud i za těchto podmínek nadále vyvíjí svoji činnost, pak samotný údaj o takovém konstantním výsledku negativního způsobu hospodaření žalobce, ani při zohlednění celkově tíživé situace na trhu, kterou žalobce argumentuje, nemůže být důvodem, pro který by zaplacení pokuty mělo být oddáleno. Jestliže nemá pro žalobce kritický důsledek dlouhodobé podnikání se ztrátou, nemůže podle soudu tento důsledek vyvolat bez dalších zvláštních okolností ani zaplacení pokuty ve výši 500.000,- Kč.

Z právě uvedených důvodů soud splnění podmínky nenahraditelné újmy podle § 73 odst. 2 s. ř. s. nemůže mít ze stěžovatelova návrhu za prokázané.

Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje do pravomocného rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nenahraditelné újmě.

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v posuzovaném případě nehrozí stěžovateli (žalobci) nenahraditelná újma.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu